Після конфіскати — другий наклад.

Ч. 260 (10.643). Львів, четвер 19 листопада 1925 Почтову належитість оплачено гуртом. Рік XLIII

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМИНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10. II. пов. Кон... ... тел. 143.322. Адреса для телеграм: „Діло“ Львів. Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передпол. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 4·50 зл. ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к. Румунія 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. Зміна адреси 1 зол.

В справі оголошень звертатися до Адміністрації.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 СОТ.

Европейське роззброєння й Америка.

Погляди впливових американських диплъоматів.

Хто в силі повірити, що Европа нині в силі дати собі раду з миром? Ще не підписали того твору, який викликав на обличчю всіх диплъоматів радісну усмішку, а вже виринають сумніви, чи гарантійний пакт між самими европейськими державами є вдоволяючою запорукою миру. Світ не кінчиться ні на Европі, ні на суходолі. Адже вчили нас колись у школі, що море обіймає куди більшу частину земного глъобу.

Цю правду пробують щораз частійше пригадати нам Зединені Держави, які, відвернувшись за якийсь час плечима до Европи, ображені за її коротковорість, починають робити до неї дружеську усмішку по пробній лекції згоди у Льокарно.

Президент Зединених Держав, Кулідж, є послідовним учеником Вільсона і вірить у можливість всесвітнього миру в наслідок загального роззброєння. Він давав уже кілька разів почин до міжнародньої конференції роззброєння, а тепер не хоче випереджувати у цьому напрямку добоих намірів европейських диплъоматів, під покровом Ліги Націй. Без Зединених Держав і так міжнародній мир не був би повним, а може й реальним. У першій мірі тому, що проєктована конференція у Вашингтоні мала би бути другою частиною загального пляну роззброєння: нарадою над розброєнням на морі.

Покищо Зединені Держави можуть почекати на наслідки праці Ліги Націй, супроти якої ставились до цього часу зі стриманістю. Також мусить в Америці трохи змінитись ворожий настрій деяких сенаторів супроти всіх европейських справ, в які вони не радять устрявати своєму урядові. Як уявити собі засоби роззброєння держав? З таким запитом звернувся один з европейських журналістів до одного з найпалкійших оборонців цієї ідеї в Зединених Державах, Самуеля Колькорда. На думку Колькорда держави зібрані на конгресі мали би згодитись на формулу, що війна є міжнароднім злочином, супроти якого всі вони зобовязуються виступати спільними силами. У першу чергу прийняли би аксіому про незаконність проголошення наступаючої війни. Це питання стало би першою точкою нарад згаданої конференції.

Війну як злочин можна би поставити поза законом тільки на основі солідарного пакту, при приноровленню економічних та військових санкцій. Наступаючою державою називалась би та, яка відмовилась би піддати свій конфлікт під міжнародній мировий суд; инші держави могли би тоді виступити проти неї з економічним бойкотом і з иншими засобами сили. Зединені Держави, які мали би грати в цьому чималу ролю, признають устами свого представника, що для переведення цієї справи треба би окремого міжнароднього органу і що вони не можуть уже нині вступити негайно до Ліги Націй. Одночасно не вважають доцільним творити новий орган, коли Ліга Націй єднає в собі нині 55 держав. Ліга Націй є найбільше компетентною, щоби сконцентрувати опінію всіх народів у собі і при помочі свого механізму приневолити тих, що не хотіли би піддатись її постановам.

У чомуж труднощі? У тому самому, що в гарантійних пактах, складених у Льокарно. Успіх ідеї роззброєння буде так довго сумнівний у своїх наслідках, заки держави не найдуть спільної формули, яка розсівала би сумніви всіх і дала ясно приноровитись. Щойно вона стане підставою загального пакту між народами, до якого можуть приступити і Зединені Держави. Така формула мусить ждати на пригожий мент і на одну людину, яка оживила би її або збірну організаційну працю, як усі великі винаходи.

У кліщах тариф і протекціонізму.

II.

В таких обставинах найшлася Польща, окружена якраз ними томами господарсько-прогресивними державами. По того-ж кожночасна польська влада, від перших початків заабсорбована здобуванням територій і політичних впливів, майже не звертала уваги на внутрішню і зовнішню господарську політику, не здавала собі справи з того, що в Европі відчувається постійна господарська революція. Аж наглядні господарські катастрофи дещо зорієнтували владу, що в краю дається. Наглядним доказом цього лиха став застрашаючо пасивний торговий біланс, що потряс цілим народнім господарством, державними фінансами, та пасивний стан банків. Влада не вміла і не мала вже часу ввійти в суть причин і в першій хвилі зложила всю вину на торговий біланс. Нaборзі і без підготувань почавши від 30. червня 1924 ковано щораз острійші тарифові розпорядки для заборони ввозу чужого товару. У вислідi тих розпорядків виріс справжній граничний китайський мур. На нього відповіли сусідні держави тим самим. Лише купці польські поробили в мурі безліч тайних дір, якими все таки вливається чужий товар. Цей нагло поставлений мур на охо зрівнозажив торговий біланс. За те зруйнував ще більше внутрішне краєве господарство. Нема — що правда — імпорту, але нема й експорту. Торговля майже завмерла, фабрики теж, безробіття зростає з кожним днем, а влада, витягнувши податковою шрубою останні грошеві лишки від платників, сьогодня не має змоги видусити зі зубожілого населення гроша на оплату адміністраційного апарату, не говорячи вже про допомогу розторощеному господарству. Протекційна система для двигнення цих галузей господарства, які вимагають підмоги, лишилася на папері, бо навіть Банк Польський, мотор польського господарства, впав так, що його акції можна купити за 48 відс. номінальної вартости.

Загальна депресія, незорієнтованість влади, безпрограмовість сойму, а в суспільстві сваволя безчинність ізза непевности завтрішнього, ось признаки вже не кризи, але гострого **розкладу**. І це все діється в Державі, яка належить природними багацтвами до перших держав Европи, яка мала ще недавно всі дані до розвитку.

Не дописав тарифовий мур. Сьогодня починається відворот в тарифовій політиці. До нього передголовно купецький світ (себто Жиди), здавлений кліщами тариф. Йому все одно, куди товар іде, лише коби йшов. Аргументи за відворотом прикрашуються навіть гарними гаслами. Тарифова ревізія має бути першим кроком до европейського господарського миру.

Це гасло має свої причини. В Европі по Льокарні виринула думка про створення европейського господарського союзу — очевидно — для конкуренції з Америкою. Усуненням убійчих тарифових стін мається започаткувати европейський економічний мир. Підносять це економісти тих держав, які у себе уздоровили господарський організм і вже не лякаються заливу чужих продуктів. Але при чому тут Польща зі своїм розторощеним господарством? Та киньмо фантазії про европейський господарський мир, а вернім до тариф для самої Польщі. Що можуть вони дати?

Для недужого польського господарського організму сьогодня все одно, чи буде він окружений сильнійшим, чи слабшим тарифовим муром, чи буде і без нього. Безліч установ, банків, фабрик, монополів та державних підприємств і так переходить в чужі руки. Добрі тарифи — це тільки одяг для здорового господарського організму, а не уздоровлюючий лік. Господарська недуга Польщі лежить не в оплаті, не в злих тарифах, але в самім господарськім організмі і вимагає основної переміни матерії, яку основна переміна господарської й політичної думки може створити. А така переміна у нинішньої польської влади й польського громадянства органічно неможлива, виключена. Польська влада, наскрізь просякла традиціями передвоєнних державних систем правління, йде не по лінії господарських потреб, але по лінії власних уподобань. Аматори польського правління ще не сказали собі „ми програли“, обманюють себе самих — от хочби тарифами, яких нема кому усунути.

М. Творидло.

По широкому світі.

Конференція амбасадорів і міжсоюзницька військова комісія будуть перетворені в наслідок вирішення справи роззброєння Німеччини. Якщо до цих істнуючих органів мали би ввійти німецький амбасадор і німецький генерал зі своїм штабом, то їх завданням було би шукати розвязки решти питань щодо спільного роззброєння держав.

Чемберлен мав відмовитись від пропонованого йому ордену за заслуги, який надає король, часто разом з титулом льорда. Він заявив, що хоче залишитись при своїм дотеперішнім прізвищі, яке пригадує всім його славного батька.

У Сирії французький полководець веде переговори з Друзами, щоби найти порозуміння. Одночасно Французи приготовляють нову офензиву.

Конференція щодо довгів держав, які повстали на території Австрії, закінчилась у Празі. Австрія має заплатити ще 83 міл. ґульденів золотої ренти, Польща 66 міл., Румунія 74, Югославія 9, Чехословаччина 72 міл. З 4·5 проц. бонів з 1914 р. припадає на Австрію 61·4 міл. корон, на Польщу 21·9 міл., Чехословаччину 13·8 міл., Югославію 4·5 міл. кор.

Член російської академії Иоффе, запрошений інститутом Рокфелера до Америки, не одержав візи від американського консуляту в Берліні.

Палату еспанського диктатора підпалили заговірники; там находились військові відділи, призначені для Марокка.

Памятаймо: Рідна Школа — це народня фортеця, це певний захист у добі лихоліття!

Red. czas. „Diło“ Nr. 853/25. W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny jak Trybunał prasowy we Lwowie, orzekł na wniosek Prokuratury Państwowej, że treść czasopisma „Diło“ Nr. 256 (10.636) z dnia 14. listopada 1925 r. pod tytułem: 1) „Pisla zabarbannia cerkwy“ od słów: Dano wże zneseno... aż do końca artykułu. 2) „Za ridnu zemlu“ między słowami: bo-rodni na zemlu... a słowami: howoryt wis. Selanyn Mykoła zawiera znamiona zbrodni § 65 a) ustawy karnej, ad 1 występku z § 305 ustawy karnej, uznał dokonaną w dniu 13. listopada 1925 roku konfiskatę za usprawiedliwioną i zarządził zniszczenie całego nakładu i wydał w myśl § 493 p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego. Zarazem wydaje się nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21 ust. druk. z 17. XII. 1862 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 t. j. zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. p. Lwów dnia 14. listopada 1925 r.

Hawel

З польських містерій.

Львів, 18. листопада 1925.

Затяжна польська кріза, а радше кріза сучасної Польщі, яка тепер епізодично проявляється в неспроможности створити уряд, одночасно відкриває старі рани, що здавна точать польський державно-політичний організм. Маємо на думці виступ першого маршала Польщі Пілсудского. Скоро тільки соромно повалився один злощасний диктатор, вицвіт екземічного сойму й безпрограмових партій, негайно як „Пилип з конопель“ вигулькнув другий.

В суботу, 14. п. м. у президента польської держави явився зі своїм „відручним письмом“ марш. Пілсудскі, домагаючись в своїй „пересторові“ досить цікавих річей, які мають узмістовлюватися в „моральних інтересах армії“. Не вмішуючись до клопотів голови держави, марш. Пілсудскі в імени армії зажадав призначення такого міністра військових справ, який відповідав би його бажанням. Це відручне письмо по всім формам на домагання Пілсудского підписав затурканий през. Войцеховскі.

Для підтвердження цього становища марш. Пілсудского відбулося в неділю паломництво понад тисячки офіцерів (25 генералів і 1000 офіцерів) до його „бургу“ в Сулеївку, жертвуючи йому крім вдячних сердець ще й „засталені в побідах шаблі“. І тут знову марш. Пілсудскі виголосив політичну промову на тему свого „шлюбу з польською державою“. Згадуючи час свого начальництва, твердив він, що представник держави мусів

„репрезентувати не лише красу, але й бруди, не лише силу, але й боязливу безсилість, не лише чесноту, але й злочин. І ви — вірні други меча в боротьбі — говорив він — не думали тоді, що свобода безсилого й здичілого часто в неволі народу дає яко наслідок — надужиття тієї свободи не лише в тому, що є переборщенням і пересадою вищих почувань, але й пересадою та надміром того, що є гріхом проти Відродження і буденним та низьким злочинством“.

Але чи це нас торкається, чи це нас обходить? — може запитати український читач. Сваряться польські генерали, „правується“ Пілсудскі з Войцеховским, змагається затяжна кріза польської держави, але ми стоїмо з боку, не вмішуємося до внутрішньо-польських справ.

Без сумніву, що так. Одначе таке підмалювання теперішньої кризи з одного боку вказує на важку, майже смертельну недугу польського державного організму, а з другого боку скриває в собі дивні містерії, підправлені очевидним комедіянством. Це й спонукує нас всетаки цікавитись цими справами.

Не дасться заперечити, що виступ Пілсудского і прихильних йому офіцерів та настирливе домагання підчинятись його бажанням при формуванні кабінету — вказує, що відносини у Польщі вже нічим не відріжнює від відносин в Еспанії.

Та крім цих диктаторсько-анархічних зявищ в польській крізі, в поведінці Пілсудского й Войцеховского можна доглянути ще й инші містерійні прояви. Польща находиться вже не над берегом економічної пропасти, але таки в самій пропасти. Єдиний ратунок: нова загранична позичка. Суєтлива пошуканка за такою більшою позичкою поки-що не дала позитивних вислідів. Досі вдавалося Грабскому здобувати тільки менші, високо опроцентовані позички, які пос. Бирка в соймі назвав „паршивими“, а які негайно пропадали в челюстях польського дефіциту. Заходи роздобути позичку в Америці не закінчилися успішно, бо закордонний капітал не лише домагається солідного забезпечення (під застав спіртного монополю), але й ставить незвичайно важкі умови відносно опроцентування. В Европі нема відповідного джерела кредиту. Лишається хіба конечність просити Лігу Націй, щоби вона заопікувалася Польщею і роздобула для неї позичку. Га ясно, що тут мусілаб наступити не лише австрійізація Польщі (контроля з боку Ліги Націй), але й контроля над внутрішньою політикою Польщі, зважавши, що польська республика є занадто частим і не зовсім приємним клієнтом Ліги Націй.

Отже й ця друга розвязка позичкової справи не усміхається польським політикам. Колиб не надто сердечний прийом Чічеріна у Варшаві і не надто настирливі прополоції Скшинського в бік Кремлю, то можнаб було ще робити заходи в Льондоні. А так? А так створюється просто безвихідна ситуація. І от у цій безвихідности як спасення зявляється зі своїм диктатом марш. Пілсудскі.

Чи цей оригінальний зворот матиме бажані наслідки, — не беремося судити; факт, що він наглядно відкриває рубець заслони із польських містерій.

Ф. Ф.

Громадянська мораль.

Засоби боротьби „Нашого Життя.“

Холмське „Наше Життя“ (ч. 45 з 15: ц. м.) містить таку лаконічну, але незвичайно змістову замітку під магнетичним написом „УНДО при праці“.

„Серед львівських українських політичних кругів розійшлися вперті чутки, що УНДО (трудовики) розпочали переговори з Поляками“.

Отже в політичних кругах Львова розійшлися вперті чутки про переговори УНДО з Поляками — твердить орган „Селянського Союзу“, піддержуваний матеріяльно всею Українською Парляментарною Репрезентацією. Ані одна львівська газета, хоч у Львові мали розійтися „вперті чутки“, не подала, ані не занотувала цеї очевидної нісенітниці. Аж в „політичних кругах“ Холму постановлено пустити в світ злобний наклеп на найбільшу українську політичну партію. До тогож пп. посли з „Сел. Союзу“ стали тут орудям комуністів, які — затривожені зростаючим впливом УНДО — підсуфлювали „Сел. Союз“ на таку нечесну й негідну шануючих себе громадян, тим більше послів — „сензацію“. Громадянська мораль обовязує всіх, а в першу чергу вибранців народу.

Та видно, що тут грають ролю і „конкуренційні“ огляди, про що свідчить друга звістка „Нашого Життя“ про заходи сен. Черкавського заснувати в Луцьку тижневик „Громада“. Подаючи вістку про „Громаду“, робить йому таку ре кляму“:

„УНДО, що обсипало як горох з капустою крайних галицьких націоналістів з угодовцями (?!), не маючи жадного ґрунту під ногами на радикально-селянській Волині (вона не є клятвою для цеї країни! — Ред.), задумує „увійти“ в Луцьку через „Громаду“.

Д-Р У. КАРПЮК.

Змарнована армія.

(Докінчення.)

Поляки напр. одержували до схочу латинських священиків з Ватикану, при їх помочі мали влекшений звязок з Римом від самого початку неволі, — опісля-же комітет польський у Римі працював при сильній піддержці Ватикану. Наші полонені не могли доблагатись ні одного свого духовника, хоча Ватикан знав, що понад сто тисяч греко-католиків невільників біля нього нудьгує.

Бенедикт XV. одержав згадане письмо і мав бути навіть дуже зворушеним — одначе ніколи не відповів.

Окрім того звернулись полонені з відповідними письмами до голови української делегації Сидоренка в Парижі, до одного визначного італ. посла до парляменту в Римі, до д' Аннунція і до Митрополита. На те останнє письмо, до нашого митрополита у Львові, покладано найбільше надії. — Всі такі письма висилано тайно, ріжними дорогами, без певности доручення.

Розіславши такі письма — вичерпали полонені всі засоби самопомочі, щоби вирватись з неволі і прислужитися свойому краєві яко збройна сила. В надії на підмогу від котрогось із адресатів тих писем — полонені ждали дальше.

Було це ще в місяць перед офензивою генерала Грекова в Галичині. Дорога з Італії по Карпати і в Галичину стояла отвором; навіть через Угорщину можна було перевезти без перешкод транспорти. Італійці чванилися тим, що їхній посол в Будапешті, Романеллі, користується найбільшим впливом перед угорським урядом зпоміж усіх инших представників антанти. В самій Італії переводжено тоді вже постепенно демобілізацію, а в наслідок того зростало безробіття і ускладнювалося внутрішнє положення краю, для котрого цілі громади таборів заповнених останками австрійських полонених, були прикрим тягарем.

Вже і маленька німецька Австрія зажадала видачі своїх жовнірів з полону, а за Українцями ще таки ніхто не голосився.

Літом 1919 р. відїхав з Італії до Відня перший транспорт з полоненими Німцями. Гурток Українців, сімнацять старшин, вспів прилучитись до того транспорту. Остаючі на дальше в полоні Українці благали, щоб вони зараз по приїзді до Відня звернулись до наших діячів чи урядів і підняли крик проти того забуття, в якім оставлено наших полонених; просили відїзджаючих, щоб доти не спочили, доки всі співтоварищі неволі не вийдуть з полону.

Згаданий транспорт приїхав до Відня нічю 28. серпня — а слідуючого дня ранком вислали наші поворотці делеґацію до ген. Окопенка голови Українського Червоного Хреста і головного опікуна всіх наших полонених того часу.

Ген. Окопенко приїняв делеґацію якнайприхильніше, вислухав її звіту і — заломив руки. — Він і український уряд ніколи не ставився байдужно до полонених в Італії, навпаки: числив на них як на спасення; урядові бракло жовніра і тратив пядь за пядею наших земель. Так численний леґіон з Італії був би вмить зважив на дальший хід подій у Галичині і Великій Україні. Поспіх був вказаний, італійська місія у Відні ішла назустріч у цій справі і згодилася радо видати візу для виїзду українських уповноважених у тій справі до Італії. Та саме серед українських діячів розгорілася страшна битва за те, котрий із них має виїхати по наших полонених. Щораз то нові особи заходились біля візи для себе, а кожний із них виказувався якимись уповноваженнями українського уряду, та ще й заперечував уповажнення инших. Серед такого натовпу українських кандидатів, охочих до виїзду в Італію по наших полонених, італійська місія у Відні опинилася в клопоті і заявила, що не вязнеться в нашій акції відносно полонених, скреслює всі доти видані віза і відкликує всякі обіцянки на будуче. Ген. Окопенко добув зі свого столика відносні акти і з обуренням вказував делеґації на звернені, численні подання з виданими, а опісля уневажненими візами.

Майже припадково збереглася віза для п. Севрюка. Його й виряджено в дорогу. Тодішний міністер закорд. справ Вол. Темницький супровожав п. Севрюка особисто до полудневого двірця у Відні і прощаючи пригадував йому: Памятайте лише за полонених. Я жду годинами Ваших вісток з Риму“. На жаль, п. Севрюк не займався взагалі полоненими — у Відні не одержали від нього жадної вістки.

Оповідання ген. Окопенка викликало найбільше пригноблення; делеґація відійшла.

В українській пресі у Відні піднялися тоді ще численні голоси в справі наших полонених. П. Мурський старався відвигнути ту справу на порядок денний, як найбільше пекучу. Одначе транспорт поворотців просто на Велику Україну був майже неможливий задля становища Румунії, хіба малими відділами і то серед нерозмірно коштовних заходів.

Дальші транспорти полонених з Італії до Відня слідували по собі, що кілька тижнів. Прибувши до Відня — часть поворотців наших вибиралась по кілька осіб на Вел. Україну, часть на Чехословаччину, а инші залишались у збірній станиці без жадної опіки.

Останні наші жовніри вндістались з полону щойно в січні 1921 р. До того часу поважна часть полонених вимерла.

Так розбрилась понад стотисячна армія.

Очевидно, не зупиняємося над капустяними висновками холмських „політичних кругів", одначе з поданого ясно, що „Наше Життя" лякається втратити дотеперішній монополь на північно-українській національній території і тому пустило в курс злобну видумку про „переговори" та „угодовців" з УНДО, щоб „Громаді" дати на дорогу „вовчий білет" і завзлегідь позбутися конкурента на „радикально-селянській Волині".

Досі такі провокаційні вістки пускали в курс тільки ріжношерстні „хлібоїди"; тому сподіваємося, що „Наше Життя", орган послів з „Сел. Союзу" не схочеривалізувати з подібними ткпами і, виповнюючи довг чести, в найближчому часі відкличе свою „сенсацію".

На соймовій арені.

I. Інтерпеляції послів з українського соймового клюбу.

1. Послів з українського клюбу до міністра внутр. справ у справі безправної заборони самбірським старостом повітового господарського зїзду в Самборі, скликаного на день 22. жовтня п. р. самбірською філією „Сільського Господаря";

2. посла Махнюка і тов. до міністра внутрішніх справ у справі забрання овечих шкір, їх присвоєння та змарновання командантом поліції в селі Забави, сарненського повіту Ксавером Лініевским. Шкіри забрав комендант з мешкання хутора Черниха біля с. Сковидова селянина Костя Конговського;

3. посла Наварука до міністра внутрішніх справ у справі безправного вмішування функціонарів державної поліції до релігійного життя православних Українців на Волині;

4. посла Махнюка до голови Ради міністрів і до міністра внутрішніх справ у справі відмови волинського воєвідства у затвердженню культурно-освітнього товариства „Просвіта" в Любомилі;

5. посла Братуня до міністра рільних реформ у справі вимагання окружним земським урядом в Луцьку другої оплати за комасацію від селян с. Лемешів і с. Козятин горохівського повіту;

6. посла І. Павлюка і тов. з Українського Клюбу до міністра внутрішних справ у справі ставлення перешкод діяльности українського товариства „Просвіта" в Острозі на Волині, яких то перешкод допускається здолбунівський староста;

7. посла Козубського і тов. з Українського Клюбу до міністра військових справ у справі рабунку дерева в селянина В. Янчука, якого допустився жовнір 3-тої компанії граничної сторожі;

8. посла д-ра Дмитрюка до міністра праці і суспільної опіки в справі девиплачування інвалідських рент реемігрантам з Німеччини;

9. посла Махнюка і тов. до міністра рільних реформ у справі покривдження селян села Штунь, любомильського повіту при винаймі 12 ha державної землі;

10. посла С. Назарука і тов. до до голови Ради міністрів і міністра публичних робіт у справі нарушення 99. статті конституції з 17. III. 1921 р., якого допустився інжинір луцької дирекції публичних робіт;

11. посла Чучмая і тов. з Українського Клюбу до голови Ради міністрів і міністра віроісповідань у справі надужить і нарушення шкільного і „язикового" закону шкільним інспектором Березовським з Дубна.

II. Інтерпеляції українських послів з К. П. Ф.

1. Усіх послів К. П. Ф. до міністра внутрішних справ у справі провокаторських і варварських методів допиту політичних вязнів;

2. послів К. П. Ф. у справі уневажнення усіх розпорядків і умов, продовжуючих час праці понад 8 годин денно і 49 годин тижнево;

3. посла А. Пашука до міністра внутрішніх справ у справі побиття на львівській поліції при вул. Яховича політичного вязня Кнолля;

4. посла А. Пашука до міністра справедливости в справі варварського поводження з політичними вязнями в „Бригідках" у Львові;

5. посла А. Пашука до міністра справедливости в справі отроєння політичного вязня Крайна, що перебував у володимирському шпиталі;

6. посла А. Пашука до міністра справедливости в справі голодівки політичних вязнів у тюрмі при вул. Баторія у Львові;

7. посла А. Пашука до міністра справедливости в справі голодівки 147 вязнів у луцькій тюрмі, а також у справі вбивства політичного вязня Константина Чвалинського.

ПОЛІТИЧНІ НОВИНИ.

Конференції Скшиньского.

Міністр Рачкевіч конферував із Скшиньским, опісля С. мав нараду із марш. сойму Ратаєм та з през. клюбу ЗЛН. Гломбіньским. Гломбіньскі заявив журналістам, що Скшиньскі повідомив його про свою місію і зазначив, що найрадше працював би над утворенням уряду для якогось парламентаристи, инакше сам не стане на чолі уряду. Гломбіньскі відповів, що його заяву представить свому клюбови. Про розділ тек не говорили, бо плян той знає Гломбіньскі з розмов із президентом Войцеховским. Дня 17. XI. розмовляв Скшиньскі з Вітосом у справі порозуміння щодо основ свого уряду. З черги прийняв Скшиньскі послів із „Визволення". „Визволенє" оголосило такий комунікат: „Клюб „Визволення" констатує, що відношення його до уряду, який тепер твориться, залежить від програми того уряду і загарантування відношення сил в уряді, що основних інтересів села не будеться легковажити, а крім того від полагоди справи війська, котра не може бути виконана без поворону марш. Пілсудского до чинної служби." Опісля конферував Скшиньскі з представниками ППС. Барліцким і Морачевским. Висліди її пос. Б. звсував так: своє відношення ППС. робить залежним від становища партій. Підкреслює виразно рішення ППС. що до забезпеки робітників і економічної санації. Домагається скорої ліквідації урядової кризи і застерігає собі інгеренцію щодо персонального складу.

Німеччина в Р. амбасадорів і міжсоюз. комісії.

З міродатних льондонських кол запевняють, що пляноване є перетворення Ради амбасадорів. „Дейлі Тел." пише, що цю інституцію поширять введенням до Ради представника Німеччини. Тому характер Ради амбасадорів зміниться. Буде вона інституцією, що репрезентує держави, котрі підписали версальський договір, а її роля обійматиме діяльність виділу примирення. Міжсоюзну військову комісію поширигься також введенням представника Німеччини.

Тугачевський керовником ген. штабу армії

З Мінська повідомляють, що дотеперішній командант зах. військової групи Тугачевський іменований начальником ген. штабу червоної армії на місце Камєнева, котрий іменований ген. інспектором червоної армії.

Автономія для англ. Індій.

„Дейлі Тел." повідомляє, що англ. уряд поставить небаром у парляменті проєкт закона про автономію для Індій. Кожда інд. провінція одержить автономію в адмін. справах. Провінціональні ради одержать управнення такі як сойми в Австралії й Канаді. Компетенції законодатної ради пошириться. Остаточні рішення западуть у порозумінні з дел. гіндуських націоналістів, яка на днях прибуде до Льондону.

Вислід виборів до чеського парляменту.

Загальне число голосів, відданих при виборах до парляменту, виносить 6,659.939. З цего 3,871.120 голосів припадає на партії міщанські, а 2,788.819 голосів на партії робітничі, з яких комуністи одержали 931.769 голосів, а незалежні комуністи 7.866 голосів, що дає в сумі 939.635 голосів комуністичних, проти 631.113 голосів чеських соціялдемократів, 411.774 голосів німецьких соціялдемократів і 29.889 голосів польських соціялдемократів. При дочисленню 60.996 голосів чехословацької соціялістичної партії і 167.312 голосів німецької соціялістичної партії виходить, що комуністи одержали третину голосів робітничих.

Новий ком. Данціґа.

Новим в. комісарем Союза Народів у Данціґу буде іменований дир. правного виділу секретаріяту Союза Голяндець Ван Гамель.

Біржа.

Гроші.

Америк. дол. 6·72 — 6·73, канад. дол. 6·25 — 6·37, чеські кор. 0·19·25 — 0·19·75, леї 0·01·75 — 0·03·00, франки фр. 0·27·0 — 0·28·00, фр. швайц. 1·25—1·30, англ. фунти 30·50 — 31·00.

Золото. 20 кор. 27·00 — 27·20, 20 франк. 24·70—25·00; 20 марк. 30·00—30·50; 10 руб. 34·00—34·20.

Срібло. Австр. кор. 0·56·00—0·57·00, 5 австр. кор. 2·95—3·00, фльорени 1·45—1·50, рубл. 2·50 — 2·60, рубель дрібним сріблом 1·20 —1·30.

Збіжжа.

Пшениця червона з 1925 р. 21·00 — 22·00, жито галицьке з 1925 р. 15·00—15·50, ячмінь галицький бров. —·— до —·—, овес гал. 16·00—16·50.

НОВИНКИ.

— **Конфіската.** У вчорашнім числі „Діла" сконфісковано два місця в дописі з Філядельфії (друге місце повторюється при кінці допису і там воно неткнене!) і два місця в дописі з Праги про прощальний вечір п. Авраменка.

— **Новий внесок на видачу посла Павла Васильчука** наплинув до сойму. Цим разом видачі судової домагається володавський слідчий суддя за вcase в Козині дня 7. липня 1924 р. Як у почаївській справі, так і тут свідками з боку обвинувачення виступають Поляки: Ян і Здзіслав Ґандзіньскі, Фелікс Вісньовскі і Хамчик. Крім того до акту долучено зізнання попа Білинського.

— **З українського життя в Харбіні.** З тижневика „Українське Життя" (ч. 4), що виходить у Харбіні в Китаю, довідуємося, що по дорозі з України до Америки спинився там священик української автокефальної церкви о. Х. Турченко. Його поява викликала в Харбіні не тільки сенсацію, а й заміщення, головно в таборі противників автокефалії. Харбінці мають від кількох років свою українську церкву св. Покрови, якої настоятелем є о. Городзеєвський, але вона досі не приєдналася до української автокефальної церкви, хоч за це йде між вірними боротьба. У звязку з приїздом о. Турченка боротьба ця ще дужче розгорілась. — Статут Кодусу (комітету допомоги українському студенству) з осідком у Харбіні віддано для перекладу на китайську мову, після чого його відішлють на затвердження до головн. поліц. управління. — Збірка жертв на голодне село в Галичині закінчена в Харбіні в половині дня 15. жовтня п. р.

— **Професор фальшівником столярових банкнотів.** Перед трьома роками потаємно у Львові б. доцента львівської політехніки, інж. Болеслава Пайкарта, що продавав на чорній біржі фальшиві столярові банкноти. Своє „ремесло" зачав Пайкарт уже давніще, випускаючи в обіг фальшиві долярі, а щойно тепер досягнулася йому нога. Фальшівник був інж. технологом, урядовцем спілки „Брухович" й управителем фабрики пилівок та штучного каміння польського банку Гіпотечного. Мешкав у віллі „Quo vadis" в Брюховичах, де поліція віднайшла знаменито уладжену лябораторію зі всіми можливими електричними приладами, мідяними плитами й фотографічними апаратами, при яких помочі арештований, як першорядний фахівець, робив дуже вдатні фальсифікати стодолярових банкнотів. Пайкарт обертався в найвищих колах львівської польщини, а тепер сидить під ключем і має нагоду в час основніше роздумувати над значінням того напису,

що видніє на його віллі... Бо до того часу він якось не звертав на нього уваги. А може саме той напис підганяв його в день і вночі — особливож вночі! — до його величного чину... Хто то може знати?

— **Нові кардинали.** „Osservatore Romano" повідомляє, що з 14. грудня починаючи відбуватиме папа таємну консисторію, на якій мають бути іменовані кардиналами: монс. Черетті, нунцій у Парижі, монс. Генрік Гаспарі, нунцій у Бразилії, архиєп. О'Доннель, примас Ірляндії і монс. О ... Верде, секретар конгрегації. Після того відбудеться дня 17. грудня явне засідання консисторії, що буде одночасно урочистістю наложення кардинальських біретів. Тоді то папа дає визначеним достойникам власноручно червоні капелюхи.

— **Славянська енциклопедія.** У славянськім огляді „Праґер Прессе" була за 27-го м. м. звістка, що чеська Академія Наук і Мистецтв має плян видати енциклопедичний словник славянської фільольогії. Журнал „Slavia" піддає думку, що в такій енциклопедії повинні бути статті у всіх славянських мовах. Проф. Мурко боронить у „Народніх Лістах" погляду Академії, що краще було би видати таку енциклопедію чеською мовою. Проти цієї думки виступає сама „Праґер Прессе", вказуючи розумно на те, що чеська мова не надається до загального поширення, що перекладня праци з инших мов була би зайвою тратою сил і що при праці над такою енциклопедією треба би в першій мірі рахувати на російських фільольоґів. Хутке здійснення наміреного пляну, додає цей часопис, можливе тільки при співучасти всіх славянських Академій. Иншими словами: не вражаймо своєю постановою щодо мови инших славянських фільольоґів. У цій теоретичній суперечці для нас важне одно: чи наші фільольоги з Києва, Львова та Праги візьмуть у згаданій енциклопедії таку діяльну участь, щоби в ній було про нашу мову те, що треба знати не тільки чужинцям, але й нам самим.

— **Нова почесть для Айнштайна.** Королівська Академія Наук у Льондоні признала Альбертові Айнштайнові, творцеві нової фізичної теорії, т. зв. медалю Коплі, як високе наукове відзначення. Це виїмкове відзначення чужинця англійською національною інституцією є ще одним проявом духа, такого рідкого в повоєнній Европі, де народи стаються щораз менше байдуже до чужої творчости. Англія надолужила Айнштайнові прикої досвіди у його батьківщині, якої атмосфера була для нього надто важкою.

— **Модерна вязниця.** Вона не істнує ще в такій формі в Европі, а покищо на острові Сапорея, в голяндських Індіях. Хто там засуджений на кару до двох місяців, може їсти та спати в хаті. За те мусить сидіти у вязниці від 6-ої рано (це трохи завчасно) до 11-тої і від 12-ої в полудне до 4-ої попол. Девятигодинний побутовий день. Завдяки такому розпорядкові уряд заощаджує чимало гроша з харчів для вязнів і вязні не можуть нарікати на „стіл і ліжко".

— **Модерна синаґоґа** повстане в Єрусалимі і буде там головною синаґогою. Коштуватиме 300.000 долярів. Складки на неї почав збирати союз американських синаґоґ. Модерною буде вона з огляду на свій вовнішній вигляд.

— **З „Українського Т-ва Допомоги еміґрантам з України" у Львові.** Зі справоздання товариства за минулий місяць жовтень видно, що воно збільшує свою працю в міру можливости. Прибутки такі: добровільних пожертв зол. 29, членських внесків зол. 314, до каси хорих зол. 21. Витатки: допомог видано зол. 179, допомог-позичок зол. 145, до каси хорих заплачено зол. 63. Взагалі: членських вкладок зол. 922, до каси хорих зол. 147, допомог. позичок зол. 1187. Усіх членів т-во має 244, з них еміґрантів 90, неемігрантів 154, почесних членів 7. За місяць прибуло 10 нових членів; членську вкладку заплатило 86 членів, не заплатили її 158 членів. Читальня т-ва має 1155 томів книжок, 15 ґазет та 23 журнали. За минулий місяць в читальні перебувало 69 членів, а до т-ва звернулося 168 осіб. Т-во дає допомоги, позички та стипендії еміґрантам на життя й на освіту. Просимо записуватися в члени т-ва (адреса: Львів, вул. Руська ч. 3, III. поверх) і так допомогти т-ву в його важкій праці.

— **З театральних справ.** Нас повідомляють, що Союз Діячів українського театрального мистецтва з днем 15 н. м. перебирає і веде в своїй адміністрації дотеперішній львівський театр И. Стадника. Склад театру: Стадникова, Гошинська,

Орлян, Дедишокова, Вовченкова, Крупо-ва, Гірнякова, Сорокова, Мрочківна, Стадник, Шеремета, Красноперa, Блавацький, Сорока, Залуцький, Гірняк, Гладкий, Вовченко, Ярема, Светик і инші. Зреорганізований новий театр виїжджає покищо на турнеє в Тернопільщину, а від грудня почне давати вистави у Львові. Симпатична фірма і гарний склад дають гадки, що новий театр повинен би здобути собі признання та симпатії нашого громадянства.

— З кіна. Кінотеатри „Коперник" та „Маріенсия" дають сензаційну драму в 8 діях пз. „Лет довкола світа". Грають найкращі німецькі артисти: Еллен Ріхтер, Р. Шиппель, Бруно Кастнер. У кіні „Лев" іде драма повна трагічних моментів, з життя жінки, що попала у вихор великоміського звіроття, пз. „Спокуса та терпіння чесної мужатки".

Дописи.

Рудно, пов. львівський. (*Свято 1. листопада.*) День цей святкували місцеві громадяне дуже святочно. Вже рано нагромадився церква парохіянами. Тов. „Луг" в Рудні виставило в церкві гарну могилу з березовим хрестом, терновим вінцем і з написом „Борцям за волю України". Підчас панахиди, яку відправив місцевий парох о. К. Згайгевич, 8 січовиків віддало почесть поглибшим героям, а Луговий хор відспівав при кінці: „Боже великий, єдиний".

Після богослуження удалося товариство рядами до читальні „Просвіти", де вислухало зі сльозами в очах реферату про значіння 1. листопада для українського народу.

З судової салі.

Процес Штайґера.

Двайцятьосмий день розправи.

На вступі голова трибуналу заявив, що трибунал рішив звернутися до польського посольства у Відні, щоби воно дало трибуналу інформації про те, чи Штайґер належав у часі свого побуту до комуністичної організації, точнійше, чи Штайґер був у тамошній поліції зареєстрований чи ні. Потім відчитано згідно з внеском оборони ту частину зізнань Пастернаківної, де вона зізнає про перебіг арештування Штайґера.

Потім проводник трибуналу заявляє, що міністро справедливости згідно з проханням трибуналу переслало акта в справі Ольшанського але тільки у відписах із актів повітового суду в Битомі (Бейтен). До актів долучене письмо битомської поліції, яка доносить судові про арештування Ольшанського за недозволений перехід кордону.

Зізнання Ольшанського.

Ольшанський подав перед битомським судом, що має 19 літ, що уроджений в Хирові, що є політичним утікачем та що перейшов кордон без відповідних папе ів. Між актами є відпис протоколу, в якому Ольшанський заявив: „Кордон перейшов я від сторони Тарнівських гір. Потім пішов я до Битому і там зголосився до поліції. Утік я з Польщі тому, бо перед 2-ма тижнями виконав атентат на президента Войцеховского. В один пятницю пополудні біля 3-ої години кинув я бомбу на президента у Львові. Доручення одержав я від Української Військової організації. Наслідком цього вчинку мусів я утікати.

З відпису протоколів судової розправи виходить, що тамошній суд судив його за недозволений перехід границі без пашпорту. За те засудив його суд на двотижневий арешт і на грошеву кару в сумі 30 німецьких зол. марок. Відбуття кари відложено йому до 26. жовтня 1926 р. Поменшаючі кари суд взяв на увагу слідуючі обставини, а то молодечий вік, признання до вини, та виказання правдивости своєї особи при допомозі особистих документів, які мав при собі. А далі факт, що він є політичним утікачем.

До актів розправи долучена в відписі також картка, яку Ольшанський прислав за три тижні по розправі до суду з Берліна, а в якій подав свою берлінську адресу.

Нове внесення оборони.

По тім забрав слово оборонець д-р Рінгель і поставив внесок на покликання в характері свідка торговця цукорками Адольфа Фінеля. Фінель у момент замаху стояв на бічі зі своїм візочком і бачив, як по замаху вбігло до брами дому ч. 3 при вул. Легіонів трьох мужчин. Один з них перевернув ясний плащ, в якому був перед тим, на другу сторону. Фінель бачив, як арештовано Штайґера і чув як Пастернаківна в дорозі на поліцію сказала до якоїсь пані в відповідь на її запит: Хтож міг кинути бомбу як не Жид. — Ту панню звала Пастернаківна Олею. Другого дня по атентаті зголосився Фінель на поліцію, де його запитав інсп. Лукомскі, чи бачив хто кинув бомбу. Коли Фінель відповів, що бачив тільки підозрілих людей, то інсп. Лукомскі мав на нього крикнути: „Псякреф жидовска, мам юж досиць таких свядкуф". У Фінеля відбулося пізнійше аж 4 ревізії так немов би він був виконавцем атентату. Оборонець просить трибунал, щоби ту справу прийняв до відома та щоби покликав на свідка Фінеля і всі ті особи, яким він розповів подробиці про атентат.

Зізнання дальших свідків.

Свідок Маріян Варушинські, залізничий машиніст зі Стрия, брат Ледньової зізнав, що в день атентату приїхав поїздом до Львова. Він розказує подрібно про те, що робив у Львові аж до моменту атентату. По обіді в ресторані Нафтули удався він зі сестрою на ріг вул. Коперника і Марійської площі, щоби приглянутися проїздові президента. Сестра розмовляла з якоюсь панею, а він стояв за сестрою у віддаленню якого півтора метра і розмовляв зі залізничником зі Стрия. В хвилині проїзду президента свідок побачив спадаючий і горіючий предмет: Хтось крикнув: бомба! Люде почали втікати. Тоді свідок потягнув сестру кажучи до неї: Бійся Бога, ще нас бомба розірве! — Вона щось говорила під носом, а він їй відповів: Нічо не кажи а втікай. Потім він побіг в напрямі вул. Легіонів, але не бачучи сестри завернув, а тоді побачив біля брами ч. 1. серед товпи людей арештованого Штайґера. Сестра стояла в товпі і щось „паплала". Свідок взяв її за руку і сказав: Бійся Бога, що ти тут робиш? — Вона щось далі „паплала", як кожна жінка, що „вмішається" всюди. Потім спішучися на поїзд він пішов з нею до трамвайового перестанку. На запит провідника трибуналу, як сестра заховувалася в товпі, свідок відповів: говорила щось до окружаючих її людей. По дорозі свідок чув се є дуже здене рвованим і хоч сестра бажала йому щось розказувати про атентат, то він її не слухав і заявив: Дай мені спокій, маю на нині досить. Було би нас розірвало в часі вибуху. В часі свого побуту зі сестрою у брата він теж не розмовляв зі сестрою про атентат, бо не мав часу на те. Він був занятий маєтковими справами, що їх вирішував з братом. До Відня висилав сестрі витинки з ґазет про розправу Штайґера згідно з її проханням. Сам він розправою не інтересувався, доки не довідався, що його сестру мають покликати на свідка. На запит д-ра Рінгля, чи його сестра коли хорувала, свідок відповів, що ні.

Свідок Мечислав Ґайковскі, поручник 4. полку уланів, що він ескадроном уланів заважав за поводом президента. Він бачив спадаючу петарду. На основі дуги, яку зачеркувала бомба, свідок припускає, що бомбу кинено від будки, що стоїть на розі вул. Коперника.

Свідок інж. Зиґм. Реґенштрайх з Кракова, брат. п. Фідерерової, в камениці якої найдено бомби, зізнав, що ті бомби були власністю його брата, поручника польської армії.

На тому закінчено понеділкову розправу.

З життя товариств.

Товариство жінок з вищою освітою у Львові.

Т. Ж. з В. О. повстало у Львові дня 18. жовтня 1924 з ініціятиви Олени Охримович-Залізняк і Чикаленко-Келлер. За короткий час свого істнування товариство перевело статистику жінок з укінченими вищими студіями — на жаль — неповну, бо самі жінки, не зважаючи на упімнення, отягаються з виповненням реєстраційного листка, хоч це не замикає їх стати членом товариства. Досі зареєстровано 45, а саме 31 абсольв. фільософії, з тих 21 виконують своє звання практично: 5 лікарок, 1 правник, 1 маг. фармації, 3 абс. музичної академії, 4 абс. торг. акад., 1 абс. вищої рільничої школи. 42 члени перебувають у краю, з того 19 у Львові. 4 за границею. З незареєстрованих, а відомих виділові 30 жінок припадає 19 на абс. фільос., 4 лікарки, 2 правники, 2 маг. фармації, 3 абс. муз. академії. Разом 76: абс. фільос. 50, лікарок 9, правників 3, маг. фар. 3, абс. муз. акад. 6, абс. торг. акад. 4, абс. вищ. рільн. шк. 1. Виділ веде також реєстрацію студенток двох останніх курсів.

Заходом товариства відбулося чотири научні виклади, призначені для ширшого загалу, а саме проф. Калиновича: „Чим цікавляться наші діти", д-ра Балея: „Умові недуги і їх лічення", д-ра Шурата: „Масони й українське письменство" (2 відчити) в салі тов. „Бесіди", які стягнули 60—100 слухачів. Один виклад Олени Шепарович „Про потребу соціяльної опіки над жінками" — на ширших сходинах членів при співучасти жінок инших українських жіночих товариств.

Виділ в порозумінні з иншими товариствами прийшов з мат. допомогою жінці, яка сповняла обовязки лікаря в армії У. Н. Р. і потерпіла на здоровлю у визвольній українській боротьбі. Крім того уділювано інформацій і рад членам, які кінчили студі за границею, а мусіли доповняти в краю. Навязано зносини з жіночими організаціями зі спорідненою метою.

На ближчу мету ставить собі товариство за ціль зорганізувати жінок з укінченими вищими студіями, подавати інформації і ради своїм членам у справі студій і праці, а навіть матер. допомогу, попирати научну працю жінок, ввійти в ближче порозуміння з жіночими товариствами того самого роду инших націй, щоби цею дорогою дати спромогу жінкам з укінченими студіями і студенткам останніх семестрів доповнити своє знання на заграничних університетах, вести дальше статистику фахово образованих жінок і студенток. Яко дальшу мету ставить собі товариство відкриття інституту для научно-працюючих жінок ріжних галузей знання враз з домом для студенток.

На II. заг. зборах дня 17. жовтня 1925 вибрано отсей виділ: Данилович-Сеник Стефанія — голова, Валентина Завадська — заст. голови, д-р Олена Степанів-Дашкевич — писар, Ольга Бучацкова — заст. писаря, Евгенія Патриківна — скарбник, Стефанія Надраґа і Соломія Охримович — заст. виділових, д-р Туна-Надраґа і Федак Софія — контр. комісія.

Міс. вкладка 50 сот., вписове 2 зол.

Просимо всіх жінок з укінченими вищими студіями зголошуватися до реєстрації і подавати: імя і прізвище, рід, місце і час укінчення студій, місце перебування, зазначити, чи виконує своє звання, чи ні.

Всі письма для товариства, зголошення в члени приймає і уділяє інформацій писар — Собіщина ч. 7.

Листи до редакції.

Хвальна Редакціє!

Прошу ласкаво помістити в одному з найближчих чисел „Діла" слідуюче виясення:

В останньому числі „Діла" появилась кривдяча мене новинка п. з. „Прикра подія", закидуюча мені, буцім-то я, продаючи реальність в Перемишлі і маючи до вибору між своїми людьми і польським шовіністом, продала реальність Полякові. Ціла перемиська українська громада добре знає, що моя дочка, дійсна властителька цієї реальности, була приневолена виїхати на Підкарпатську Україну, бо для дочки бл. п. Гр. Цеглинського не було посади в жадній з українських установ в краю. Від двох літ шукала я при помочі Вп. п. мец. д-ра Т. Кормоша, що був ласкав зайнятися продажею тої реальности, купця серед Українців, але без успіху. Реальність находилася в дуже нужденнім стані і треба було на неї великих витрат на реставрації. В наслідок економічної кризи в Польщі давали мені чимраз меншу ціну купна, так, що я приневолена була продати реальність купцеві Шанцерові, котрого мені найшов Вп. п. мец. д-р Т. Кормош. Одинокий рефлектант Українець не мав готівки, а хотів платити ціну купна претенсіями, обезпеченими на маєтках. Хто знає нинішню ситуацію фінансову в Польщі, зрозуміє, що я мусіла вибрати купця, котрий платив готівкою. Зрештою контракт зі Шанцером ще не підписаний і я готова ще нині навіть зі стратою 100 долярів продати реальність Українцеві, але за готівку. Вкінці замічу, що память мого бл. п. мужа і його заслуги як діяча-письменника згадується тільки тоді, коли треба зробити мені незаслужену прикрість.

З високим поважанням
Софія Цеглинська.

З руханки.

Руханковий попис „С.-Б."

„Сокіл-Батько" спати не любить, хоч старий уже. Працював серед найтруднійших обставин тай тепер рук не покладає. Вже з початком грудня ц. р. хоче виступити перед ширшу громаду із черговим руханковим пописом. Окрема комісія подбала про всілякі атракції, а руханкова секція розвела горячкову працю, аби руханкові вправи випали бездоганно. Для аматорів співу будуть вокальні точки і музичні, а для всіх без виїмку продукції українських танців. Весь час попису пригравати ме музика, так, що і найсумнійший чоловік розвеселиться, зажурений забуде клопоти, кожний проведе час гумарно і корисно. Старшина „Сокола-Батька" має певність, що українське громадянство як що-року, так і тепер пошанує працю Руханкового Товариства своєю численною присутністю, а руховикам не жалітиме оплесків, їх одинокої нагороди. Весь дохід призначений на український майдан у Львові. „*Сокіл-Батько*".

Оповістки.

Львівський Український Театр під дир. И. Стадника.

Золочів. Саля Касина.
Четвер 19.XI. „Граф Люксембург".
Пятниця 20.XI. „Співець свого горя".
Субота 21.XI. „Княжна чардаша".
Неділя 22.XI. „Анонім".
Тернопіль. Саля „Міщанського Братства".
Понеділок 23.XI. „Ґраф Люксембург".
Вівторок 24.XI. „Лісова пісня".
Від середи 25.XI. театр переїздить до Збаража. 813 1—4

Український мішаний хор Д. Котка.
У Львові 20.XI. год. 6. вечора.
У Львові 21.XI. Драгоманівське свято.

Адміністрація Хору повідомляє, що у переїзді на Захід, Хор дасть у Львові в салі „Народнього Дому" у пятницю 20.XI. в годині 6. вечора великий популярний концерт з церковними співами Дм. Бортнянського.

Ціни на цей концерт знижені о 50 прц. Білети продає Народна Торговля.

768 10—? Адміністрація.

Репертуар „Українського Наддніпрянського Театру" О. Міткевич і Жидачів. Саля „Сокола".
19.XI. „Рій".
19.XI. „Пан Твардовський".
21.XI. „Вихрест".
22.XI. „Маруся Богуславка".
23.XI. „Майська ніч". 562 1—1

Майстерський курс шевський у Львові уладжується у найблизшім часі в Краєвім Патронаті ремесла і промислу вл. Сикстуска 3., III. пов. для майстрів і челядників. Фахова наука буде відбуватися у вечірних годинах. Близших інформацій уділяє в бюрі Патронату що дня в год. 11 до 2 в полудне до 30. листопада н. р. 1—1

Святочна Академія для вшанування 30-ліття смерти Михайла Драгоманова відбудеться у Львові, в салі Народнього Дому, в суботу дня 21. листопада 1925, в год. 11-ій передполуднем. В програму входять: Вступне слово, реферат, деклямації та виступи Хору Дмитра Котка.

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло" Львів, Ринок ч. 10.